Raad van State
11 1958

MV. - 1 - coordination (e) L. 6047/2.

ROYAUME DE BELGIQUE.

KONINKRIJK BELGIE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Finances, le 30 décembre 1957, d'une demande d'avis sur un projet d'arrêté ministériel "fixant les modalités de paiement de l'indemnité allouée aux experts des viandes du chef du concours qu'ils apportent ou contrôle de la taxe de transmission", a donné le 15 janvier 1958 l'avis suivant :

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 30e december 1957 door de Minister van Financiën verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van ministerieel besluit "tot vaststelling van de betalingsmodaliteiten van de vergoeding toegekend aan de vleeskeurders wegens de medewerking die zij verlenen voor de controle van de overdrachtstaxe", heeft de 15e januari 1958 het volgend advies gegeven :

Le projet a pour but de déterminer les documents à fournir par les experts des viandes, pour obtenir la rétribution que va leur octroyer l'arrêté royal dont le projet est soumis conjointement au Conseil d'Etat. Il prévoit en outre les modalités de paiement de cette rétribution.

Le projet remplacera l'arrêté ministériel du 8 octobre 1927, qu'il abroge expressément. Il est dès lors inutile d'en faire mention au préambule.

\+

\+ \+

Pour les raisons qui ont été exposées dans l'avis sur le projet d'arrêté royal, le mot "indemnité", employé pour qualifier les sommes octroyées aux experts, devrait être remplacé par le mot "rétribution".

\+

\+ \+

L'article 8, fin du premier alinéa, fait état des déclarations d'abatage et des bons pour expertise "qui ne pourraient être produits" au contrôleur principal de la taxe de transmission.

Il serait préférable de dire : " ... et qui ne seraient pas produits ...".

\+

\+ \+

.../...

Les articles 3 et 6 du projet prévoient que les états établissant le montant des taxes dont la perception a été contrôlée, sont établis par le chef du service d'expertise lorsque plusieurs experts sont attachés à un abattoir. Il n'existe aucun inconvénient à charger un des experts de cette formalité administrative .

Mais le projet dispose,en outre,que les rétributions dues aux différents experts d'un abattoir sont payées au chef du service d'expertise et que l'administration reste étrangère à la répartition de ces rémunérations (article 9).

Bien que ce procédé soit en vigueur depuis 1927, le Conseil d'Etat estime néanmoins que l'Etat, qui a contracté une dette à l'égard d'un expert,ne peut valablement se libérer en payant entre les mains d'un autre expert qui n'a pas reçu du premier, mandat de recevoir ce paiement.

De plus, il ressort des instructions coordonnées en matière de taxe professionnelle que les rémunérations allouées aux experts des viandes pour le contrôle de la taxe ônt le même caractère que celui de leurs rémunérations principales. Lorsque l'expert est payé par le propriétaire de l'animal abattu, il perçoit des honoraires; lorsqu'il est nommé par l'administration communale avec jouissance d'un traitement fixe, de la stabilité de l'emploi et d'une pension, il doit être imposé comme un salarié (coordination des prescriptions administratives - taxe professionnelle , n°s 2414 à 2417).

Il s'ensuit que,dans le second cas, les rémunérations payées par le Ministère des Finances doivent être considérées comme des salaires et, à ce

titre, être assujetties à la retenue à la source de la taxe professionnelle . Cette retenue à la source ne peut être faite que si les rémunérations sont individualisées.

On doit, dès lors, conclure que le Ministre n'a pas le pouvoir de prendre la disposition contenue dans l'article 9, alinéa 2, et que cet alinéa doit être omis. Les rémunérations devraient être payées directement aux experts qui ont instrumenté. A cette fin, les mots "aux signataires des états n°s 1472, 1473 et 1474" figurant à l'article 9, alinéa 1er, devraient être supprimés.

Il suffirait, pour le permettre, que le chef du service d'expertise soit tenu d'indiquer, dans ses états, la répartition des rétributions entre les différents experts.

\+

\+ .

Les articles 10 et 11 devraient être rédigés comme suit :

"Article 10.-

L'arrêté ministériel du 8 octobre 1927 qui fixe les modalités de paiement de l'indemnité allouée aux experts des viandes pour le contrôle de la taxe de transmission est abrogé.

Article 11.-

Le présent arrêté produit ses effets au 1er novembre 1957".

Het ontwerp heeft tot doel te bepalen welke documenten vleeskeurders moeten overleggen om de bezoldiging te verkrijgen die hun zal worden toegekend op grond van het koninklijk besluit waarvan het ontwerp samen met het onderhavige voor advies aan de Raad van State is voorgelegd. Bovendien bepaalt het, volgens welke regelen die bezoldiging wordt betaald.

Het ontwerp komt in de plaats van het ministerieel besluit van 8 oktober 1927, dat het uitdrukkelijk opheft en dat dus niet in de aanhef moet worden vermeld.

\+

\+ \+

Om de redenen die zijn uiteengezet in het advies over het ontwerp van koninklijk besluit, vervange men de term "vergoeding", voor de aan vleeskeurders toegekende bedragen, door "bezoldiging".

\+

\+ \+

.../...

Aan het slot van het eerste lid van artikel 8 is sprake van de slachtingsaangiften en van de bons "goed voor keuring" "die niet zouden kunnen voorgelegd worden" aan de hoofdcontroleur der overdrachtstaxe.

Beter leze men : "... en die niet zouden zijn voorgelegd ...".

+

\+ +

De artikelen 3 en 6 van het ontwerp bepalen, dat de staten tot vaststelling van het bedrag der taxes waarvan de heffing is gecontroleerd, door het hoofd van de vleeskeuringsdienst worden opgemaakt wanneer verschillende keurders aan het slachthuis zijn verbonden. Niets belet, dat een der keurders met het vervullen van die administratieve formaliteit wordt belast.

Maar het ontwerp bepaalt bovendien, dat de bezoldigingen van de verschillende keurders van een slachthuis aan het hoofd van de keuringsdienst wordt uitbetaald, en dat de administratie zich met de verdeling ervan niet bemoeit (artikel 9).

.../...

Al is die werkwijze sedert 1927 in zwang, is de Raad van State van oordeel dat de Staat, die ten aanzien van een vleeskeurder een schuld heeft aangegaan, zich daarvan niet op geldige wijze kan kwijten door de betaling te doen in handen van een andere keurder, die van de eerste geen lastgeving heeft om ze in ontvangst te nemen.

Bovendien blijkt uit de gecoördineerde onderrichtingen inzake bedrijfsbelasting, dat de bezoldiging die aan vleeskeurders wordt toegekend voor het controleren van de taxe van dezelfde aard is als hun hoofdbezoldiging. Wordt de keurder betaald door de eigenaar van het geslachte dier, dan ontvangt hij een ereloon ; wordt hij door het gemeentebestuur benoemd, met vaste wedde, vaste betrekking en pensioen, dan moet hij als loontrekkende worden belast (coördinatie van de administratieve voorschriften inzake bedrijfsbelasting : nrs 2414 tot 2417).

In het tweede geval moeten de door het Ministerie van Financiën betaalde bezoldigingen dus als lonen worden aangemerkt, zodat de bedrijfsbelasting aan de bron moet worden ingehouden. Inhouding aan de bron nu is alleen mogelijk met geïndividualiseerde bezoldigingen.

Zo komt men tot de conclusie, dat de Minister niet bevoegd is tot het nemen van een maatregel als in het tweede lid van artikel 9 is neergelegd;

.../...

deze alinea schrappe men dus. De bezoldigingen zouden rechtstreeks moeten worden uitgekeerd aan de vleeskeurders die opgetreden zijn. Daarom schrappe men in het eerste lid van artikel 9 de woorden "aan de ondertekenaars van de staten nrs 1472, 1473 en 1474".

Om een zodanige regeling mogelijk te maken, is het voldoende, dat het hoofd van de vleeskeuringsdienst in zijn staten verplicht is te vermelden, hoe de bezoldigingen over de verschillende keurders worden verdeeld.

\+

\+ +

De artikelen 10 en 11 leze men als volgt :

"Artikel 10.-

Het ministerieel besluit van 8 oktober 1927 tot vaststelling van de betalingsmodaliteiten van de vergoeding toegekend aan de vleeskeurders voor het controleren van de overdrachtstaxe, wordt opgeheven.

Artikel 11.-

Dit besluit heeft uitwerking met ingang van 1 november 1957".

La chambre était composée de		De kamer was samengesteld uit	
Messieurs : F. LEPAGE,		conseiller d'Etat,	président,
de Heren :		raadsheer van State,	voorzitter,
	L. MOUREAU,	conseillers d'Etat,	
	G. HOLOYE,	raadsheren van State,	
	P. COART-FRESART,	assesseurs de la section de législation,	
	P. ANSIAUX,	bijzitters van de afdeling wetgeving,	
Madame : J. DE KOSTER,		greffier adjoint,	greffier.
Mevrouw :		adjunct-griffier,	griffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. F. LEPAGE.

Le rapport a été présenté par M. G. PIQUET, substitut.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. F. LEPAGE.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. PIQUET, substituut.

LE GREFFIER - DE GRIFFIER,

LE PRESIDENT - DE VOORZITTER,

(s) J. DE KOSTER.

(s) F. LEPAGE.